

A TAVASZ ÖRÖMHÍRE

Barsy Irma

A nagy hó olvadni kezdett,
s robajjal zúgott le az ár,
eddig a mezőt hófehéren
takarta be a bús halál.
Sárba tiporva rothadt fû,
gyász borítá a réteket,
mindent az ős szele hervasztott
és elűzte az életet.
S míg egy fakult füvet kezemben
finom, holt porrá morzsolok,
gondolom, hogy mind hasonlóak
a halandó ember-sorsok.

Mint aszott fû, hull el az ember,
földporrá lesz, mi élet volt,
ó Istenem, feltámadhat-e,
élővé lesz-e ami holt?!
A sírok egyre domborulnak,
mind több a gyász és a halál...
Lesz-e az elmúlásnak vége,
lesz-e virágzóbb láthatár...?

De ím a Nap kél diadallal
s meleggel szórja be a tért,
aszott fû helyett zöld hajtástól
díszeleg a felperzselt rét.
A húsvéti harangok kongnak,
bíbor hajnal köszönt megint:
a hang s a fény versenyre kelve
élet győzelmét hirdetik.

Ki értünk meghalt, harmadnapon
a sírból győztesen jött ki,
s lön zsenyéje feltámadásnak,
amelyben a hívő követi.
Feltámadunk! hiszem szilárdan,
a sir és halál nem örök.
Nem maradhat végképp a sírban,
ki e létből elköltözött...!
Meváltónk eljön dicsőségben,
hogy megszűnjön a bűn, halál
s ki az Úrnak híven szolgált,
Benne örök életet talál.

Forrás: www.keresztenydalok.hu